

III. Деньтъ на 10-й Юлий въ недѣля бѣше двойно знаменитъ и забѣлѣжителенъ за Старо-Загорскитѣ жители първо че веке е наближилъ послѣднийтъ имъ часъ отъ животътъ, който се застрашаваше отъ заканването на сжщитѣ жители турци, които имахж намѣрене да примахнатъ и исколятъ до единъ едногоражданитѣ си християни Българи, и второ, дожажданието на русситѣ, което ежеминутно са очакваше отъ всичкитѣ Българи, за да турятъ край върху плановѣтъ на разаренитѣ мюсюлмани и надъ бѣсеннието имъ, което не са търпеше веке въ градътъ отъ нѣколко дни насамъ. Турцитѣ уплашени отъ разбиванцето на тѣхнитѣ войски при Ханнето, Казанлъкъ и въ Шипка при избѣгването на по умнитѣ имъ водители, се намирахж въ таквось недоумѣние, щото разни наставления и мнѣния се размѣнявахж между по долнитѣ и по горни бейове, като какъ да направятъ дордѣ не сж дошли още московцитѣ въ града, да исколятъ ли Българитѣ, или да ги оставятъ живи и какъ да прѣдставятъ себѣ въ свѣтътъ на важната случка спорядъ фанатизмътъ на вѣрата си? — Но измежду бейовѣтъ най-много е прѣодолялъ Хаджи Хашимъ бей, който недопустналь да стане нѣкакво клание въ града, ако и да налѣгалъ из това мнѣние Еминъ бей или Еминъ паша, който искалъ искланието ни до единъ, щото въ съвѣщанията си, като разглѣдвали въпроса по всѣба точка зрѣния обширно, дошли до еднакво убеждение и другитѣ съмисленици Еминъ бейови, че ако исколятъ Българитѣ, тий изгубватъ въ всичко свойтѣ права даже и на потомството си; та приели мнѣнието на Хаджи Хашимъ бей да са съгласни съ Християнитѣ каквото да са избѣгнатъ нѣкакви смущения и отъ двѣтѣ страни и да не допускатъ да станатъ никакви свирѣпства въ градътъ. Дордѣ богатата благородна турска класса са занимавала по рѣшението на тоя въпросъ, долната турска масса била въоружена отъ глава до крака отъ малко до голѣмо и се разхождахж въоружени изъ улица въ улица изъ градътъ, като са заканвали, че веке днесъ ще сѣчатъ Българитѣ, но чакатъ горна заповѣдъ. Мнозина отъ Българитѣ се испозат-